

[Glistrup]

Hvad er det dog, som i den grad har kunnet gøre repræsentanterne for flertallet rasende, få dem til at miste enhver forbindelse til livet, som det leves rundt omkring i lokalsamfundene ude omkring i Danmark? Ja, den første forudsætning for, at vi gik ind på restriktionsvejen, var, at den daværende fiskeriminister og efter ham den nuværende fiskeriminister i så høj en grad, som tilfældet har været, lod sig besnakke og overtale af nutidens mørkemænd, havbiologerne, som på basis af deres mere eller mindre besynderlige forsøg siger: uha, pas nu på – for at anføre et direkte citat af, hvad landets statsminister har sagt afvigte weekend – at vi ikke begynder at fiske havene tomme! Derfor kom vi ind på at få restriktioner og begyndte at få detailreguleringer som dem, vi støder på i det forslag, vi nu skal til at stemme om.

Det er en ringe trøst, at eftertiden så ganske klart vil smile overbærende ad de havbiologer, der har skabt basis for vore restriktioner, på samme måde som vi i dag smiler ad hekседoktorer, smiler ad guldmageri, og hvad der nu ellers har været af overdrivelser i videnskabens historie ned gennem tiden. Nu er altså det, man ligger under for: »Uha, der er ikke fisk nok i vandet.« Derfor skal man altså give fiskeriministeren alle de beføjelser, som han her beder om for at få lov til at hindre, at man udøver det sunde, gamle, gode danske fiskerierhverv, hvad enten man er hovederhvervsfisker eller bierhvervsfisker, fuldstændig frit.

Selvfølgelig er det på en jordklode, der for 62 pct.s vedkommende er dækket af vand, det glade, aldeles rablende vanvid at påstå, at der ikke skulle være fisk nok i havet, at man skulle kunne fiske havet tomt. Der kan være visse problemer i visse perioder med visse arter på visse begrænsede geografiske områder, som f. eks. Nordsøsilden i denne tid. Men med de fødemængder, der er i havet, og under hensyn til, at end ikke den socialdemokratiske regering har kunnet få tvunget torske- eller lakseægtepar til at nøjes med 1- eller 2-barnssystemet, idet de stadig væk har en yngel på 100.000–200.000–300.000 i hvert eneste ægteskab, så er der ikke skygge af grundlag for den filosofi, som ligger bag ved dette forslag.

Men værre endnu: ikke blot lod man sig altså vælte omkuld, på grund af at man troede på, hvad der blev sagt fra havbiologernes

side – med deres forsøg i plasticbaljer, eller hvor det nu er, der forsøger at regne sig frem til, hvad der skal gøres eller ikke gøres – nej, videre var det således, at regeringen, udenrigsministeren eller fiskeriministeren, eller hvem det nu var, prioriterede problemerne omkring fiskeriet så lavt, at den samlede danske fiskeindsats blev reduceret enormt. Mens svenskerne kunne fordoble deres kvoter, skal danskernes skæres 40 pct. ned, for nu bare at nævne forholdene omkring torsken i Østersøen.

Som følge af de elendige og slappe og uduelige forhandlingsmønstre, som de danske fiskeriministre, både den nuværende og den foregående, og med dem i hånden den nuværende udenrigsminister ved den tragiske forhandling i Haag i oktober 1976 har udøvet, fik Danmark altså alt, alt, alt for lidt fisk. Det foreliggende lovforslag er udtryk for, at når krybben er gjort tom af en dårlig regering, så må hestene bides. Resultatet er, at vi nu udsætter vore fiskere for, at de ikke kan få lov til at fiske. Det er det, vi har fiskerne til. De skal ikke ligge og være turister ude ved Langelinie, men de skal have lov til at fiske. Derfor er det så fuldstændig at gå ved siden af at lave forslag, der hindrer dem i fiskeri i et sådant omfang, som man gør med den førte politik, hvoraf det forslag, der er til behandling, er en logisk del. Man kører det fuldstændig ned.

Lykkeligvis er der vist i de sidste dage kommet en forståelse for, at det ikke står så skrælt til med vore fiskeres muligheder for at komme ud at fiske, som man har troet, dengang dette lovforslag blev fremsat.

Jeg håber, at den lære, fiskeriministeren har draget her igennem de sidste dage, vil få ham til nu om et øjeblik at gå på talerstolen og enten trække forslaget blankt tilbage – det vil være det lykkeligste, hvis han vil gøre det – eller i det mindste bede om, at forslaget i lyset af de afsløringer, som biologerne har været ude for i de senere dage, skal tilbage til en grundig udvalgsbehandling, sådan at man kan se, hvordan forholdene er, så man ikke her i folketinget, på samme måde som man gjorde i fjernsynet i fredags, lader en eller anden ung mand fra Roskilde universitet spille den store gud i fiskeridebatten og være den, der kan forklare os, hvordan vore fiskeriforhold nærmere skal tilrettelægges.